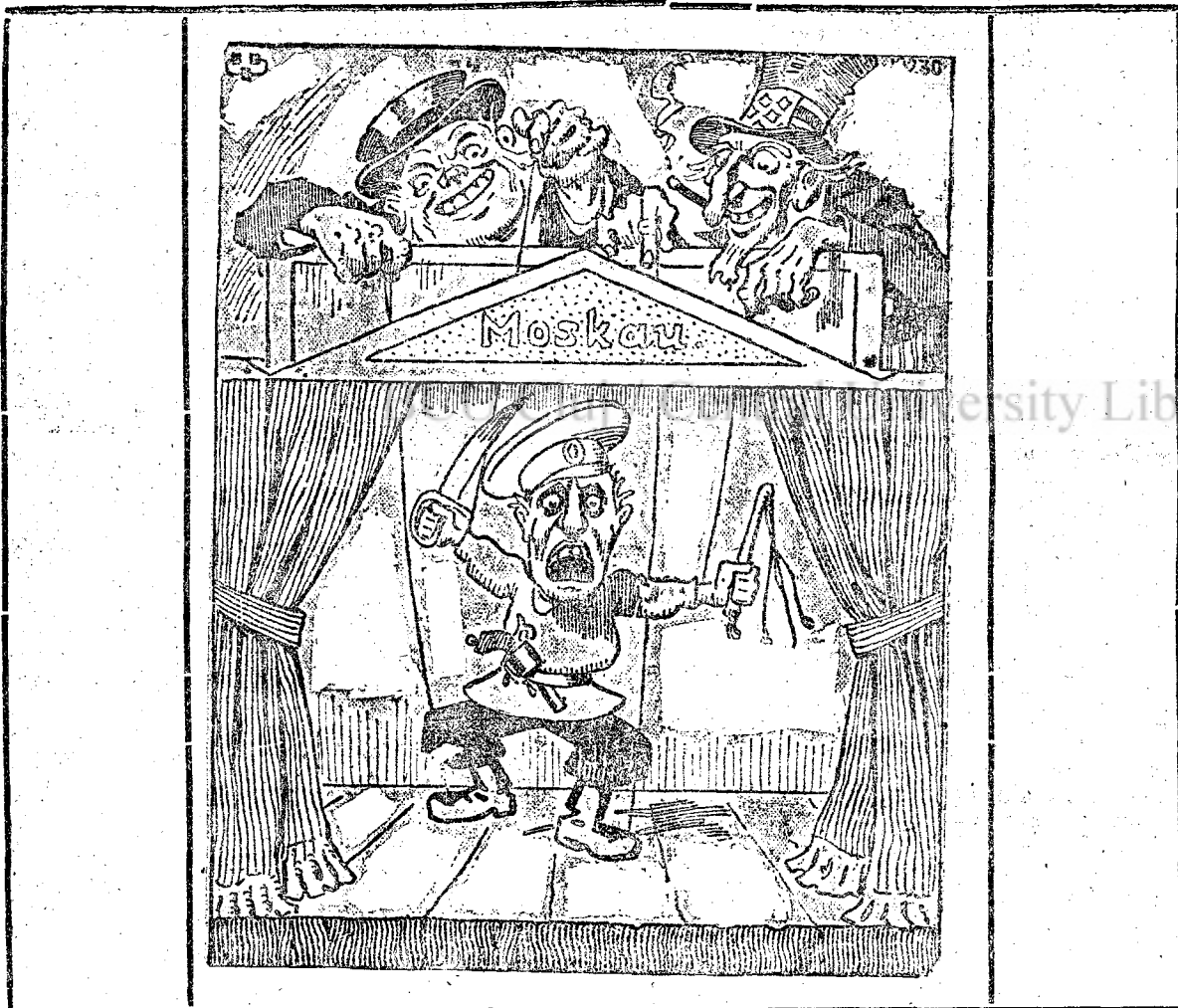

KERENSKY

Cum dintr'un Kerenski revoluționar, a devenit un Kerenski dictator, absolutist, cu cutitul și cu nașca. E Anglia și e America

cari trag sforțile în culise, și-l silesc pe Kerenski să lucreze astfel — de nu, închid izvorul de bani și împrumuturi.

Țiganul ca patruză dedicată iubitului meu amic Eusebie Saghin

Într-o noapte întrece-asa
Este Cula destinat
Ca să meargă ca pănuță
Pân' la salu învecinat...
Mândru pleacă el cu pușca
Și cu-o pipă lungă în gură,
Când de-odată, nu departe.
Lăță câni după șura.

El atunci se înspăimântă
Înapoi de grab pomeste
Și cu-o față speziată.
Urmatoarele vestește:
»Aoleo!... ca bine nu-i
Și vă zie, deși n'am teamă,
Că acolo nu-i ciuall
Inamicu-i pă acolo
Căci și câni au uțat,
Iar de nu-i, atunci nu-i alta:
Câni zău sau îmbăfat!...«

Cenăuți, 1917.

Orest Pașcanu.

Epigrame

Iubitul scie:

Tu ce mai faci, iubito?
Eu ei m'am sărutat,
Și cred că tu, o dragă,
Nici cum nu m'ai uitat?

Iubita răspunde:

Eu ce mai fac?... cam muște
De când te-ai sărutat,
Chiar plâng, mișel obraznic,
Că alta ți-ai aflat...

Cenăuți, 1917.

Orest Pașcanu.

Distrat

(Clara Schuman, soția celebrului compozitor, avea într-o seară sindrofie. Toți invitații, adunați în salonul lor, petreceau; numai Schumann, care lucrase mult în ziua aceea, obosit peste măsură, se refugiase într-un colț al camerei, fără să ia parte la petrecere. În cele din urmă șopti la urechea soției sale:

— Dragă, nu găsești că e timpul să ne ducem și noi acasă?

»Sunt grozav de obosit.

— Dar bine, doar acasă și suntem, dragul meu; acasă la noi...

— Da? făcu mirat compozitorul... A-tât mai bine!...

Și o șterse repede în camera de culcare.

Cel 12 Apostoli

Napoleon cel Mare ajungând în drumul lui de cucerire a Italiei, până la Veneția, fu orbit de strălucirea statuielor de aur masiv ale celor doisprezece apostoli, cari dominau Veneția de pe înălțimea domului.

— (Ce strălucește așa tare, sus pe biserică? întrebă Napoleon mirat.

— Apostolii; Sire.

— Cum, Apostolii?

— Da, Apostolii sunt din aur masiv.

— Dacă e așa, răspunde marele cuceritor, de ce stau cocotați acolo?

»Să circule! asta le e menirea.

Și Apostolii fură dați jos, topiți și schimbați în bani.

Așa cei doisprezece sfinți de pe »domo«, circulară sub formă de monede, pe toată suprafața pământului ca niște adevărați apostoli... moderni.

Prețul unui exemplar 10 fileri.

IZLAZ IEFTIN

— Zi: Doamne ferește de năpastă! —
fi tăie vorba lui nea Constantin, nenea
Marin al pădurarului.

— Asta cam așa e, — ziseră și alții.

— Păi să vă spui eu ce am pățit,
când făcurea aia omorul din cărciuma lui
Vișan...

— Ce-ai pățit? — întrebare unii, cari
nu auziseră povestea lui nea Marin.

— Să vedeți N'aveam izlaz de vite.
Grecu lăsase puțin de tot și cerea zece
lei de vită. De unde până unde aude
Pleșea că la Piersinari, la Calinderu, e
patru lei de vită... și mă pomenesc cu
el, că să mergem să ne învoim vitele a-
colo. Zic: »Tochmai la Calinderu, mă?...
unde a'nțărcat dracu copiii?« Dar el:
nu, că nu e departe, că de ce să dăm aici
zece lei de vită și să moară și de foame.
Vaca mi-era pentrăcate și m'am gândit
s'o duc și tochmai acolo, și s'o iau toam-
na gonită gata. Și așa, neiculiță, ne vor-
birăm noi, Pleșea, Stângă și cu mine,
să plecăm a doua zi la Piersinari. Ne
sculam din noapte și o pornim câte trei,
câșa-câșa vorbind. Am luat-o de drept
peste câmp. În Produlești începuse
să se ivească zorile, dar tot nu se vedea
bine. Ajunserăm în capu Broștenilor.
În Broșteni știam că Sârbu are câini răi.
Luaserăm noi d'acasă niște bețișoare, dar
Pleșea:

— Stați mă, să rup eu o grădea de aici!

— Mă, îi zic eu, — aici stă primarul,
să nu ne simtă și să zică că-i rupem
gardu.

— Ei, o să-mi ia cureaua pentru gră-
dea! —

Și sări nebunul cât era de nalt peste
șant și desfăcu o grădea. Trosni nițel
și câinii săriră. El o smulse și trecu la
noi. Plecarăm. Grădeaua era lungă ca
doi stânjeni și nebunu o puse la spi-
nare. Câinii Sârbului nu ne simțiră.
P'aproape de capul de dincolo al Broș-
tenilor, hop! o femeie cu sec.

— Măi, a dracului, ne ieși cu sec! —
zise Stângă.

— Spurcu-mă'n donjiță-i! — adăogă Ple-
șea.

— Ne ieși cu sec, leiculiță!...

— S'a n'tâmplat, — răspunse ea. Dar
unde vă duceți?

— Ne ducem după izlaz, — îi răspunsei.

— Pă unde dați?

— Pân cărciuma lui Vișan.

— Faceți îndărăt, — ne spuse femeia,
— s'a făcut ast' noapte un omor acolo, să
nu pățiți vr'un bucluc.

Eu mă oprii în loc și zisei:

— Mă Pleșeo, auzi tu?

— Hai nainte mă, ce zor avem noi de
omor, ce l-am omorît noi? — zise el. Dar
biata femeie ne spuse:

— E-a călcat hoții și l-a omorît, și nu
se știe cine-s hoții.

— Lauzi mă, — îi spusei eu iar.

— Prost ești, mă Marin!... Hai nain-
te, ce l-am omorît noi?

Plecai îndoit. Începu acum să se va-
dă bine pă drum, când: iacătă o coadă
de săcure, înaintea lui Pleșea.

— Ietă mă, norocul!

— Ce mă?

— Ce mai coadă de secure, mânca-i aș
gura! Stână de colo:

— Dă-mi-o mie, Pleșeo, îți dau un ban.
Mie, nu știu cum, par'că mi se făcu
așa un semn, și zic:

— Lapăd'o dracului, mă Pleșeo! Când
te-or vedea cu ea în mână, intră la bă-
nueală că noi suntem hoții.

— Aoleo!... făcu Pleșea cu 'ndoeală,
iar Stângă își lăsă și ciomăgețul jos. Lă-
să și Pleșea coada securii, dar apoi se
gândi și zise:

— Da' ce mă, am mâncat laur s'o las?
Am găsit-o, nu vezi tu ce frumoasă e?

— Mă, las'o dracului jos, — stăruii eu.

— N'o las! — și plecă cu ea la spina-
re. Grădeaua o lepădase. Ieși soarele,
și noi ne apropiarăm de sat. În capul
satului văzurăm un mărlan.

— Mă, vedeți voi?

— E?

— Uite mărlanul; de s'o lega de noi?..

— De!... zise Stângă.

— ...Dă-l dracului, ce-am omorît noi
păla? Hai nainte! — răspunse Pleșea.

Mie mi se făcu o frică și par'că-mi ve-
nia să mă ntorc îndărăt. Mărlanu, cum
puse ochii pă noi:

— Mă, mă, dați-vă mai încoa!

Ajunserăm.

— Stați!

Noi de colo:

— Bună dimineața, domnule jandar.

— Ce bună dimineața? De unde sun-
teți?

— Din Costești.

Ne luă la măsurat cu ochii de sus până
jos, de par'că avea să ne puie în tirizii.

— De unde e coada aia de săcură, mă?

— Am găsit-o, răspunse Pleșea.

— Urmați-mă!

— Da' de ce domnule? întrebai eu.

— Și'nca vorbiți?... Ați omorît Ru-
mănu și-acum vă faceți a nu ști?... Vă-
ră un încărcător în armă și ne strigă:

— Nainte, că vă npușe! Cu coada
săcurii la voi, și mai vorbiți!

— Ia-uite mă, istoria dracului! Vezi
Pleșeo? — zisei eu, — nu spuneam că
de coada la o să se lege?... Nu puteai s'o
lapezi?..

— Cum s'o lopedu, mă tâlharule? —
se răsti mărlanul, și până sa iau seama
îmi și trase una peste ochi, de mi se pă-
ru că fulgeră la Cornu caprei!...

— Da, nu mai da, domnule, că noi
n'am furat nimic.

— Ce n'ați furat, mă? Ați omorît! —
Nainte!

— Ia-uită-te, mășă! zisei eu și'ncepui
să mă'nchin. Simții că mi se ridică pă-
ru cu căciula în sus, și mă gândiam:

— Dă ce plecai cu mă, d'acas? ai?...
Izlaz ieftin îmi trebuia mie? Mânca-o
ar lupii de boală s'o mănânce!

Noi nici nu știam cine e mortu, dar
auziam la o casă jeletu femeilor și ve-

deam lume strânsă și vreo patru mărla-
ni. Când ne apropiarăm de casa unde
se vedea lumea strânsă, ne porunci să
stăm. Stăturam. Doi mărlani puse ochii
pe noi și veniră crunți.

— Ce-i ăștia? — întrebare ei pe cel
ce ne adusese.

— Uite o coadă de săcure... și-i șopti
unuia la ureche.

— Sunteți din Costești, mă? — ne ntre-
bă unul încruntat.

— Da, domnișorilor, din Costești sun-
tem... N'avem izlaz de vaci și am auzit
că la Piersinari, la Calinderu, e izlaz
mult și numai patru lei de vită...

— Dacă!... Cine te-a ntrebat?... se ră-
sti la mine. Tăcui. Bictul Stângă, uite
să fie ici, era galben, galben și tremu-
ra. Eu cum oju fi fost, Dumnezeu știe!
Pleșea, chipurile, par'că și mai ținea
firea, dar îi perise inima jumătate. Ce
se gândiră hoții, că numa' văzurăm că
strigară cățiva milițieni din sat și ne des-
părțiră: pă mine mă duse ca o trăsură
de loc, pe Pleșea într'o parte, iar pe
Stângă în alta. Începură vinele picioare-
lor să-mi tremure și-mi venia o sfârșală
pân' burtă de sezui jos. Începu să ne-
ntrebe: că sucită, că nyărtită; noi, c' o
fi, o păți, că nu l-am omorît noi... Se
strânsură ai din sat împrejurul nostru
ca la urs.

— Hoții ăștia o fi hoții? — șoptiau u-
nii de prin ei.

Noi:

— Da' de unde, neiculiță, iaca păca-
tuli noastre, ne duceam să cătăm izlaz de
vaci, la Calinderu, la Piersinari!...

— Umfi!... mărăța câte unul. Tochmai
din Costești p'acolo, cam al dracului
izlaz.

— Vezi, mă Pleșeo, Vezi?... Satură-te
de izlaz ieftin?... Oamenii ne cred hoți,
că am căutat izlaz prea departe. Of! Io-
vi-le-ar boala de vaci, să ne scape de ele!

Tot greul era pe Pleșea, se strânsu-
seră pe el câte cinci. Auzii pe unul din
ei, un mărlan oacheș și ndesat ca un
sac cu paie:

— Tu ești hoțu, te cunoști după coada
săcurii și după uitatură... Spune, cum
ați făcut?

Dar Pleșea răspundea curajos:

— Nu mă face hoț, domnule, că eu
cinci ani am fost în yardie la Târgoviș-
te, și am văzut multe și mulți ca d-ta...

— Și'nca răspunzi, tâlharule!... și
când îi dădu una, cât era Pleșea de voi-
nic, s' mpletici să cadă. Imi veni să-i
strig:

— Ha, ha, haaa!... Ia izlaz ieftin, Ple-
șeo! Satură-te acuz!... Da' Pleșea se re-
pede la el și n'tige mâinile în guler
și începu să-l sguduie.

— Dă drumul! — răcni jandarul.

— Mor cu tine dă gât, dă ce mă omori
de pomană?..

— Săriți, lume, că mă omoară! — în-
capu el să strige, dar de guler tot nu-i
da drumul. Mărlanii rălăți înfipsoră mâi-
nele în el ca racii. Alergară și Rumăni.
Eu de colo, îmi făcu socoteala și-i stri-
gai:

— Auzi, Pleșeo, nu mai întărită be-
leaua!... Fi-ți-ar izlazu ieftin al dracului!

— Lasă-l, domnule... lăsați-l!... auzii
cățiva oameni,

Nimic „cu rambursă“

Facem atenție pe cititorii noștri, cari ne-au
scris să le trimitem cărți sau Biblioteca »Carte
pentru toți« cu rambursă, — că administrația
nu mai expediază nimic cu rambursă, de oare-
ce cea mai mare parte din pachetele cu cărți
expediate în modul acesta, ne sosese îndărăt
— și avem numai pagube de cheltuielile po-
stale făcute în zadar. Acei cari vor să capete
cărți, să expedieze odată cu comanda făcută
în scris — și banii de lipsă,

— Mă, ori că mă puneți alături de mort, ori că pui cu vrână din voi!... ce, să mă omoriți?... — zicea Pleșea.

Nebunul înalt, voios, spătos, și mălăușii pă lângă el ca cărcăleci. Eu mă gândeam: de ce n'o fi vrând el să mai rabde pe spinare, și să nunai întărate balcaua, necăjindu-i. Chipurile îl mai răsnă. Dar venira la Stângă.

— Frați-meu, frați-meu!... se vâită Stângă mai dinainte cu ochii la mine.

— De ce ați omorât Rumănu, mă?

Să tu, să pat! -- începu Stângă. Jandarii începură să-l arză. Bietu Stângă puse coatele în cap, se stărci și ei trage-i. Tocmai atunci iacăta primarul din Ghinești. Un ala oacheș, cu obraji plini de negi păroși. Sări din caruță și veni la Stângă.

— S'a descoperit vreunul?

— Uite ăștia... S'a găsit coada sacurei la ei!

— Aulin, măiculiță, Doamne! — zisei eu. Vezi tu, Pleșeo? Fi-ți-ar coada a dracului!... Satură-te acuz de coadă da săcure și de izlaz ieftin!... Izlaz ieftin ne trebuja nouă!?

— De unde sunteți?

— Din Costești.

— Ce-ați căutat p'aici?

— Pă dracu! — și bietu stângă, cu căciula în mână, galbejit, prăpădit, începu să spuie tot șiru dela cap...

— O să-i luăm la Ghinești, — spuse primarul, — să facem la noapte instrucție cu ei!

— Auzi, Pleșeo, auzi?... Sărăcut de maica mea!... Auzi la ce izlaz ieftin m'ai adus tu?!

— Din toți, ăsta naltu e mai hoș, — spuse jandarul, arătând pe Pleșea.

— Nu mă faceți hoș, domnilor, — zise el înfipt, — cu ce m'ați prins?

— Mă Pleșeo, nu mai întărata beleaua, — îi zisei eu, — taci dracului.

— Mă, te uși tu colo, — și mi arătă un nor — colo, după norul ăla, e D-zeu, și el știe că nu suntem noi ucigașii!...

Imi veni să-i spui: »ei mă, până la D-zeu ne hărădușesc mărlanik, dar tăcui. Mărlanii țineau stat pe pielea noastră, când iacăta și subprefectul: băeatul lui Morlova.

(Cum puse ochii pe noi ne și cunoscui.

— Ce ie cu tine, Pleșeo? — întrebă el pe Pleșea.

— Ne-a luat după drum, domnule subprefect.

— Și tu, Marine?

— Și eu, domnule subprefect... dar nu știm nimic la sufletul nostru... Și începu eu să-i deșir: »Am auzit că la Calinderu ie izlaz ieftin: patru lei de vita mare... Grecu dela noi n'a lăsat izlaz d'ajuns. Așa, ne-am vorbit, păcații noastre, să ne scurăm de-mulț și să plecăm acolo, să videm așa e?... Și d'o fi, să dăm aryună și s'aducem vitili. Ne-am sculat ast'noapte de-mulț și am plecat. În capul Broștenilor, Pleșea găsește o coadă de săcure. Iaca na!... zice el, norocul, mă! și o ia de jos. Asta, Stângă, ba că nu, să jo dea lui p'un ban. Eu, par'că-mi șoptia Dumnezeu, s'o lase dracului jos. Dar el nu, că e frumoasă, și

că e norocul, și uite acuz: s'a legat norocul de noi, cică noi am omorât pe creștinu din pat!

— Mă, da' cum să plecați voi după izlaz din Costești tocma 'n Piersinari? — întrebă subprefectul.

— Așa e, domnule subprefect, am auzit că e mai ieftin, lovi-le-ar boala de vaci să le lovească, că de nu erau ele, noi nu mai trăgeam danțu ăsta p'aici!...

— Spuneți mă, spuneți mai bine câți ați fost?

— N'am fost, domnule subprefect!

— Să-i luați la Ghinești, că trebuie să spuie ei până mâine! — zise și subprefectul.

— Ia-uite, mă!... Sărăcut, de maica mea, descără neia luat sfinții!... Ne omoară cu bataia pe bună dreptate... Vezi tu, Pleșeo? Nu-ți spuncam cu s'o lași dracului dă coadă acolo jos?... Na!... satură-te acuz dă izlaz ieftin!...

Treceau oameni pe drum și pe ei nu-i mai opriau de loc.

— Uite, mă Pleșeo, p'aia nu-i mai ia la cercetat: da' pă noi ce căzu mă?... ne-arătă dracu cu deștu, Pleșeo?...

— Tăceți, mă! zise Pleșea. Ce-o fi o fi! Ce vreți să mai facem?

Veni și primarul Mateescu din Produlcești.

— Da' voi, mă?

— Uite ne-a oprit aici.

— Voi sunteți ăi de azi dimineața, cari ați jumulit grădeaua din gardul meu? — ne întrebă el.

— Noi, ne era frică de căini.

— Pe tine, Pleșeo, te-am cunoscut după glas.

— Și uite, acuz zice că noi suntem hoșii.

Primarul intră după subprefect. Ce-i spuse, că ne pomenirăm că începură să se vărzuie. Auziam și noi: repede, repede! Jandarii încălicară pe cai, subprefectul se puse cu primării în trăsura și porniră. Pe noi ne lăsară în scama milițienilor... Ei, ...pe seară, aduseră pe nevasta lui Nușcă. Toată lumea se grămădi împrejurul ei și tocmai atunci puturăm și noi să intrăm în curtea mortului.

Subprefectul începu s'o întrebe:

— A bărbata-tău e pușca asta, femeie?

— Nu e.

Știți că hoșii, în valmășagul luptei cu Rumăni din sat, împușcaseră pe ala ce infipsese mâna în unul din ei, iar pușca lu Nușcă se agățase cu cureaua de ivorul ușei. Nușcă văzând că e încolțit de Rumăni, a lăsat-o acolo și a tilit-o. Pușca lui era d'alea bunii, luată dela căpitan Bogdan și se încărcă pe la coadă. Se gășise un vânător din cărciuma lui Vișan, care o cunoscuse, și spuse că e lui Nușcă. Femeia însă tăgăduia.

— Spune, femeie, că pușca o mai cunosc și alții?

— Nu e a lui.

— Luați-o!... Și au luat-o neiculiță la bătaie: o trântiau ca pe-o toală când vrei s'o scuturi. La fiecare smicătură, le rămânea păr în mâini, cât ai face un cot de țărăniță. A început să strige:

— Iertați-mă!... Iertați-mă, a lui este.

— Cu cine a fost?

— Cu cutare, cutare... îi înșiră pe toți.

— Aștia au fost?

— Ait!... Și mă prinse un tremurat ca de friguri. Femeia se uită să ne văză.

— N'au fost.

— Au fost! — răcniră jandarii și o luară iar la bataie.

— Doamne, Doamne! — mă închinam eu. Intărește-o Doamne, să nu zică c'am fost și noi... Pleșeo, Pleșeo!... Ia ce izlaz ieftin mai adus tu!...

— Nu mai mă omoriți, domnilor, — zise femeia. Or fi fost, da' eu nu i-am văzut niciodată în casa noastră.

O lăsară săraca mai mult sfujită.

— Unde e Nușcă?

— Lucrează în gară.

— După el!

Și iar încălicară câțiva jandari, alții din cei plecați, nici nu mai veniseră îndărăt.

— Mănca-le-ar lupii de boale, — blestema Stângă vacii.

Eu mă închinam și tremuram.

Soarele sfinți și de noi nici pomenca-lă nu era să scăpăm. Sosi un mărlan cu Mocanu legat cu mâinele la spate. (Cum sosi îl întrebă:

— Câți ați fost?

El buchisit pe drum spuzese tot, îi spusese pe toți.

— Aștia au fost?

— N'au fost.

— Bodaproste, Doamne!

— Nu sunt yinovați ăștia, domnule subprefect, — zise primarul Mateescu. Să le dăm drumul.

Se gândi subprefectul, apoi ne spuse:

— Haide, plecați acasă.

— Sărut mâinele, domnilor!... ziserăm noi și plecarăm închinându-ne. Era noapte acum. Am ajuns târziu acasă. Nevestele ne jeliu, căci fuseseră cercetate și ele prin telefon și auziseră toți că ne-au prins la omor. Era o intristare acasă la noi de par'că murisem deabinelea.

D'atunci ni sa țaiat pofta de izlaz ieftin, și lui Stângă, și mie și lui Pleșea. Și iacă așa.

Dela administrația »Foaia Poporului Român«, Budapeșt, VII., lica-uteza 36 se poate comanda următoarele:

Cărți bisericești, ori cu conținut religios.

Epistola Domnului (legată) 40 fileri și 6 fil. porto
Vizul Maicii Domnului (legat) 40 l. și 6 l. porto
Raportul dintre religie, știință și Societate de
dr. Vasile Suciu, prof. 80 pag. 1 c. și 10 f. p.
Octoihul ntc, cântări bisericești, 316 pagini —
3 cor. 20 l. și 80 f. porto

Cărți de educațiune și școlare.

Instrucțiunea metodei sunetelor vii a lui L. Gabel
de Iuliu Viza, 16 pag. 80 fil. și 6 fil. porto
Elemente din Constituția Patriei, pentru școalele
poporale de Vasile Goldiș, 48 pagini,
50 filea și 10 fil. porto
(Cărți mari, legate, cu ilustrații):
Învățarea scrisului și cititului în mod distrac-
tiv după metoda lui Gabel (metod recomen-
dat analiabeților din honvezime de minist-
terul de honvezii 1 cor. și 10 fil. porto
Învățarea timbei maghiare și germane —
76 fil. și 6 fil. porto

Dor și jale din războiu

Frunzuliță dintr-o mie
Începu și eu a scrie,
Doua sau trei rândurele
Vi-le scriu cu dor și jale,
Frunză verde ruptă în zece
În anu patrusprezece
Mare veste veni în țară,
Veste jaloasă și amară,
Ca să lăsăm tot ce-avem
Și să mergem să luptăm.
Când porunciam căpătat
De-acasă ani și plecat
Lăsând părinții plângând
Frați și surori toți oftând,
Am plecat cu gândul sus
Toți la Dumnezeu cel sfânt,
Să ne-ajute să luptăm,
Țara să ni-o apărăm,
Țara noastră cea vestită,
De bunuri împodobită,
Frunzuliță de brad
Când la »cader« am înfrat
De loc ne-a și prezentat,
Monduru am îmbrăcat
Și îndată ne-a și jurat,
Și în Galizia am plecat;
Să vedem pe Nicolae
Ce face el în bătaie,
Patru zile ne-am tot dus
Fără să dăm de vre-un rus,
Și pe jos o săptămână
N-am lasat pușca din mână.
Într-o zi pe la un loc
Veneau gloanțele potop,
Dar și noi încă pușcam
Ca rușii pe jos cădeau,
Cădeau rușii cu grămada,
Cum pică iarna zăpada,
Cum de ei ne-apropiam
Și »hura« auzeau,
Puștile jos le puneau
Și cu toți prinși se dedeau,
Trei luni acolo am stat
Și în Polonia ne-a mutat,
Cu hemți ne-a amestecat
Și de »Angrii« ne-am apucat,
Ca să vadă Niculaie
Cu cine are bătaie;
El are cătane multe
Dar nu-s vrednice de nimica,
Căci noi unde suntem doi
Nu ne dăm pe zece-ai lui,
Domnul nu le-a suferit
Să facă ce au gândit,
Fără nouă ne-a ajutat
Din țara lui de-am luat
I-am luat Polonia toată
Și din Rusia o parte,
Foaie verde ruptă în zece,
Și în anu șasesprezece,
Frunzuliță de vie
Intrai doilea Iulie
Dându-i francezu ajutor
Sa apucat iar de noi,
Foaie verde de răchită
La stânga de Barnoviță
Au bătut cu tunurile
De simau păduile,
Gândindu-se el așa
Că »napoi ne-a țipa,
Dar nu i-s'a împlinit
Gândul ce el ră gândit,
Luna întregă a bătut
Și nimic n'a isprăvit,
Fără prădă și-a făcut
Și încă n'a isprăvit
Până noi și nemți om fi,
Foaie verde de nuc
Acuma unde-am ajuns
În granița italienească
Bat-o Dumnezeu s'o bata,
Că cu mult sânge-i udată,
Căci dușmanul zi și noapte
Vărsă foc din cât se poate,
Dar și noi dacă-l zărim
Li dăm foc de-l prăpădim,
Plumbii merg tot fluierând
Și feciorii tot pânzând,
Plumbii puștii m'afitei
Nu avau tîc de ei,

Ne lovește și ne lasă
De tot mai veșnic acasă,
Dar de tui e moarte grea,
Nici când nu ți-i mai vedea
Maică, maicuța mea.
Cătu-i zina și noaptea
Alta nu mai pot vedea
Decât fumul de șrapucie
Cari mănca zilele mele,
Foaie verde de mohor
Nu lăsa Doamne să mor:
Doamne, rău-i în bătaie
Săraci feciori cum se taie,
Vin grădalele spurcate
Cu șrapucile amestecate,
Vin trăznuind și tot spărgând
Și pământul tot săpând,
Nu rămâne nici o piatră
Nebătută de granată.
Frunză verde de mohor
Mult mi-i dor și mi vine dor,
De țara care-am lăsat
Și de mândra mea din sat
De care sunt depărtat
De când sunt mobilizat.
Scinteia de pe gard
Ca mea mândră nu-i în sat,
Ochi are ca murele,
Buze dulci ca fragile,
Statură are frumoasă
Și din vorba-i drăgăstoasă.
Dă Doamne o pace în țară
Să mergem la mândra iară.
Vă rugați mândruțe, toate
Să se pună în țare pace,
Să vină voinicii-acasă,
Că-i de mult, mândruțe dragi
De când nu am mai jucat
Ci tot prin străini am stat,
Cu inima în oțat,
Ne împlinim dorințele
Numai cu gândurile,
Frunză verde ca iarba
Asta îi patima mea
De când este bătaia,
Scrisă-i chiar de un soldat
Cu mult dor și cu oțat,
Foaie verde măgheran
Numele Berian Ivan,
Foaie verde de piperiu
Chiar din comuna Cujeriu,
Frunză verde dela vie
Din cercu Orăștie,
Foaie verde de nuia
Comitatu Hunedoara,
Frunzuliță ruptă în zece
Salut pe cine citește,

Deosebire

Nevasta (cîntre bărbatul ei care înva-
ță stenografia). — Ei, ai ajuns să poți
scrie atât de repede cât vorbești cu?
— Măi de repede da; dar așa de mult
nu.

Invins

Poetul Uhland se certase odată cu ne-
vestă-sa. Toată ziua își vorbiră pe un
ton aspru, gata mereu pe harță.

Către seară, poetul, care vedea cât e
de trist lucru să fii certat cu tovarășul
tău de toate clipele, îi zise:

— Nevastă, când doi soți se ceartă și
fie-care din ei crede că el are dreptate,
a cui e datoria să spună cel dintâi cuvânt
de împăcare?

— A celui mai bun și mai înțelept, îi
răspunse nevasta, cuprinzându-i grama-
zul cu brațele.

Il biruise.

Întrebare și răspuns

— Cum se face, Marișo, că te-am ză-
rit aseară în bucătărie în brațele unui
sergent?

— Știu și eu, cucoană? Pe semne că
te-ai uitat pe gaura cheii...

Precauție

La birt.

— Băețe! Deschide întâi ferestrele și
pe urmă adu-mi o porție de cvarghol
național...

Ghicitori

1.

Ce va să zică chipul acesta? — Afiați!

2.

Ce ascunde chipul acesta? Căutați!

3.

Ce ascunde chipul acesta? Căutați!

Editor și redac. responsabil: D. BIRĂUȚU.
Tipografia »Poporul Român«, VII., Ilka-ulca 36.